

tiken saa forskellig her paa Rigsdagen og ude i Befolkningen? Jeg synes ogsaa, at det er underligt, at de moderate, der have staaet i et saa inderligt Venstreb til Højre, nu ere vendte fra Højre. Det ser ud, som om de ikke ville have mere med Højre at gøre. Er det det unge Højre, som har kastet dem paa Vorten, eller hvad er Grunden? Hvorfor have de svigtet deres gamle Kærlighed til deres gamle Kampfæller? Hvad er Grunden til, at de have en saa forskellig Taktik, en uden for Rigsdagsalen og en anden her inde? Herinde ser det jo, naar vi se paa disse Vædringsforslag og følge Forhandlingerne her, ud, som om de moderate ikke nære noget andet Ønske end at kunne saa Lov at bære Venstres Slæb!

Anden Viceformand (Trier): Jeg skal gøre opmærksom paa, at ved en anden Behandling forhandles Lovforslagets enkelte Paragraffer med de dertil hørende Vædringsforslag og intet andet.

J. Sage: Hvis det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds (Buss) virkelig er Tolk for det danske Folk, som han vilde give det Udseende af i Gaar, tror jeg, at jeg har Ret i mine Udtalelser om, at der føres en Undermineringskrig mod vore Forsvarsanstaltninger. Den ærede Ordfører bebødte mig disse Udtryk, og jeg tvivler ikke om, at de for hans Bedkommende ingenlunde ere berettigede; men han er ikke ene. Naar det ærede Medlem for Ribe udtaler sig i saa stærke Udtryk og med en saadan Sejrsbevidsthed — kan man gerne sige — tror jeg, at jeg har været berettiget til at udtale mig, som jeg gjorde, og det ikke alene med Hensyn til Kjøbenhavns Befæstning — jeg indskrænkede mig endda dertil —, men vi have faaet fuldt gyldigt Bevis for, at det ærede Medlem i alt Fald, og hvis han talte sandt, Befolkningen og formodentlig ogsaa Folkets Repræsentanter, bestandig ville tvinge Forsvarsvæsenet nedad. Der er ikke Tale om at udvikle det; ikke en Gang om at beholde det, vi have. Vi skulle ved Nægtelser paa Finansloven — andre Steder kan der ikke godt være Tale om det — tvinges til at gaa tilbage i saa Henseende. Det er for saa vidt ret godt, at vi have faaet det at vide, og det ærede Medlems Oprigtighed kan man naturligvis for saa vidt ikke beklage sig over. Naar det ærede Medlem kom ind paa de gamle Betragtninger, som have været diskuterede saa meget ude i Befolkningen, om hvorvidt Hærvæsenet var en tilstrækkelig god Assurance eller ikke, skal jeg selvfølgelig ikke følge ham paa disse Baner. Jeg vil

blot konstatere, at han søgte Assurance i et saa slet Forsvar som muligt. At det skulde være en bedre Garanti, faar han næppe et sundt tænkende Menneske til at tro. Det ærede Medlem blev stødt over, at der, da han omtalte Fædrelandskærligheden, kom forskellige Afbrudelser, jeg indrømmer, blandt andet ogsaa fra min Side. Jeg indlader mig selvfølgelig ikke paa at undersøge det ærede Medlems Følelser eller Fædrelandskærlighed i Almindelighed eller i andre Retninger, men jeg paastaar, at naar man samtidig med, at man udtaler sig saaledes som det ærede Medlem, vil paabe- raabe sig Fædrelandskærligheden, ere andre berettigede til at sige, at de i alt Fald ved denne Lejlighed ikke kunne opdage den. Saa længe der har været Verdenshistorie, har Fædrelandskærligheden altid, ligesom for øvrigt anden Kærlighed, vist sig ved Offer- villighed, og naar man ønsker at spare eller bruge Pengene til andet, kan man maasse have Interesse for andre Ting, men Fædrelandets Forsvar har man i alt Fald ingen Interesse for. Og at det hører med til Fædrelandskærligheden, at man vil forsvare sit Land og opretholde dets Selvstændighed saa længe som muligt, har der hidtil, i hvert Fald teoretisk, ikke været Tvivl om. Naar det ærede Medlem har henvist til 1864, er det egentlig et Spørgsmaal af saa omfattende Rækkevidde, at det er uforsløst at komme ind paa det. Hvad der derimod ikke er ligegyldigt, er, om Begreberne bestandig forplumres paa dette Omraade. Hvilke politiske Fejl der kunne være begaaede i 1864, skal jeg ikke inlade mig paa. Saadanne ere begaaede mange Gange i vor Historie — ligesom ogsaa i andres Landes Historie — og ville utvivlsomt ogsaa blive begaaede senere, saa vist som haade de styrende og hele Befolkningen har sine Mangler og Syder, som netop i de afgørende Øjeblikke komme for Dagens Lys; men at det skulde være gaaet bedre i 1864, og at vi i alt Fald med større Øre skulde have trukket os ud af den ulige Kamp, hvis vi havde haft endnu flere Forsvarsmidler end dem, vi havde, tror jeg, det ærede Medlem vil have ondt ved at bevise. Foruden Ulykken kommer Skammen til, og dette er heller ikke betydningsløst for en Nation. Hvis det ærede Medlem derfor er Tolk for vort Folk, er der ingen Tvivl om, at naar alvorlige Tider komme igen, har det ærede Medlem og hans Venner arbejdet paa at berede os et nyt 64 og et nyt 1807. Hvad der kan komme ud af det ærede Medlems mistrøstende Udtalelser i saa Henseende, er jo ganske simpelt. Han svækker Lyften og Sverren hos dem, hvis Opgave det